

připojili k podání de pres. 3. září 1922. Podle doslovu prvního výn. ze 12. března 1918 bylo tímto výnosem uděleno st-lům na základě § 3 zák. čl. XXIV : 1916 jednak povolení, aby mohli při svém hospodářském lihovaru zřídití ve výrobním období 1917/1918 novou rafinerii lihu, jednak povolení, aby mohli tuto rafinerii v témž výrobním období uvést v činnost.

Ve druhém výnosu — z 11. června 1918 — se pak praví, že býv. uh. min. fin. povoluje st-lům k jejich žádosti, aby novou rafinerii lihu, povolenou na základě výn. ze 12. března 1918, mohli při svém lihovaru zřídití, pokud se týče uvést v činnost ve výrobním období 1918/1919.

Z doslovu zmíněných výnosů jde zcela nepochybně na jevo:

a) že prvé výnosem bylo st-lům uděleno jak povolení ke zřízení nové rafinerie, tak i povolení k uvedení její v činnost pouze pro výrobní období 1917/1918 a

b) že druhým výnosem byla — a to k žádosti st-lů — o bě povolení udělená st-lům prvé výnosem pouze pro výrobní období 1917/1918 — tedy jak povolení ke zřízení rafinerie tak i povolení k uvedení její v činnost — prodloužena, a to pouze na další výrobní období 1918/1919.

Vývody stížnosti, že povolení ke zřízení rafinerie nebylo ve zmíněných výnosech časově obmezeno a že časové obmezení ve výnosech těch uvedené týkalo se pouze povolení k uvedení rafinerie v činnost, přiči se tedy zřejmě doslovu těchto výnosů.

Že st-lé nežádali před uplynutím výrobního období 1918/1919 za to, aby povolení ke zřízení rafinerie, jež bylo druhým výnosem prodlouženo na toto období, bylo jim prodlouženo i na další období, jest nesporno, stejně jako není sporu o tom, že jak žal. úřad předpokládá, výrobní období 1918/1919 končilo dnem 31. srpna 1919.

Za tohoto stavu věci mohl tedy žal. úřad na podkladě zmíněných výnosů právem dospěti k závěru, že těmito výnosy bylo st-lům uděleno pouze časově obmezené povolení k zřízení rafinerie lihu a právem mohl pak dospěti k závěru dalšímu, že toto povolení udělené naposledy pro výrobní období 1918/1919 zaniklo ulynutím tohoto výrobního období, totiž dnem 31. srpna 1919.

Zaniklo-li však povolení to tímto dnem — tedy před vydáním cit. nař. č. 355 z r. 1920 — pak nelze shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad pokládal rafinerii lihu, o niž jde, za nový podnik ve smyslu odst. 2 § 1 cit. nař. z důvodu uvedeného svrchu sub. 1. — — —

Č. 4240.

Státní zaměstnanci. — Školství: Vdova po učiteli tělocviku na býv. uh. střední škole na území Podkarpatské Rusi, který nesložil slib věrnosti čsl. republice a byl ze služeb propuštěn, nemá nároku na zaopatřovací požitky čsl. státu.

(Nález ze dne 16. prosince 1924 č. 22.093.)

V ě c: Vdova po Michalu K. v Mukačevě (adv. Dr. Ěmil Schwarz z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Dr. Jan Menšík) o pensi.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla v instančním pořadí žádost st-lky za přiznání pensijních požitků, z důvodu, že zesnulý manžel st-lčin Michal K., býv. učitel tělocviku na státním reálném gymnasiu v Mukačevě, nesložil v předepsané lhůtě slib věrnosti republice čsl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss následovně: — — —

St-lka sama přiznává, že její zemřelý manžel Michal K. předepsaný slib věrnosti čsl. republice vůbec nesložil, tvrdí však, aniž se v té příčině dovolává nějakého určitého předpisu zákona — že již ochota jejím manželem k složení tohoto slibu projevená stačí k zachování jejích pensijních nároků.

Názoru tomu nemohl nss přisvědčiti.

Není sporu o tom, že manžel st-lčin byl učitelem na stát. reálném gymnasiu v Mukačevě. Byl tedy ve služebním poměru k býv. uh. státu a mohl proto míti on sám a v případě jeho úmrtí členové jeho rodiny nejvýše proti u h e r s k é m u státu nárok na požitky ze služebního poměru vyplývající.

Proti čsl. státu byl by mohl a s ním ovšem i jeho rodina nároku takového nabýti jen, kdyby byl vstoupil v služební poměr k čsl. státu, t. j. kdyby byl býval trvale ustanoven na čsl. státním ústavu vyučovacím.

To žal. úřad svým výrokem zřejmě popřel, neboť odvolal-li se na to, že manžel st-lčin nesložil v předepsané lhůtě slib věrnosti, pak tomu nelze vzhledem k tomu, že byl učitel Michal K. dne 26. ledna 1920 ze služby propuštěn, rozuměti jinak, než že úřad chtěl vysloviti a také skutečně vyslovil, že manžel st-lčin nebyl přijat do služeb čsl. státu.

V době vydání nař. rozhodnutí nebylo zákonného předpisu — st-lka sama se také žádného určitého předpisu nedovolává — který by učitelským osobám býv. státu uherského, do služeb čsl. státu nepřevzatým a jejich příslušníkům přiznával nárok na pensijní nebo zaopatřovací požitky proti čsl. státu.

Zákon z 15. dubna 1920 č. 269 Sb. vyhradil úpravu poměru osob učitelských při státních vyučovacích ústavech býv. státu uherského na Slov. a v P. R. pozdějšímu nařízení. VI. nařízením z 29. listopadu 1923 č. 226 Sb. byla pak úprava ta provedena. Že by předpisy ty vztahovaly se i na manžela st-lčina, stížnost netvrdí a sporný nárok z nich neodvozuje.

Jest tedy stížnost neodůvodněná a slušelo ji zamítnouti.

Č. 4241.

Ústavní práva politická: I. * Ustanovení prvního odstavce § 128 ústavní listiny, že všichni státní občané jsou si před zákonem rovni, nezakládá pro jednotlivce subjektivní právo, potírati stejné právo druhého. — II. O významu § 108 úst. listiny.